

mgr Tommaso Trillò
Wydział Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytet Łódzki

**Constructing a European culture of gender equality on social media:
European and national (mis)alignments
(Wytwarzanie europejskiej kultury równości płci w mediach społecznościowych:
Europejskie i krajowe (nie)zgodności)**

Streszczenie rozprawy doktorskiej

Wstęp

Głównym celem projektu jest identyfikacja najbardziej rozpowszechnionych narracji na temat równości płci na szczeblu europejskim oraz na szczeblu narodowym – włoskim – rozpowszechnianych przez kluczowe instytucje za pośrednictwem ich profili na Twitterze oraz prywatnych użytkowników za pośrednictwem hashtagów na Twitterze. Po ich zidentyfikowaniu, narracje te zostaną porównane, aby ocenić w jakim stopniu te na szczeblu europejskim i te na szczeblu krajowym są ze sobą zgodne bądź rozbieżne. W pracy narracje te są analizowane w kontekście ich politycznego znaczenia. Wypowiadając się publicznie na temat płci, jednostki, instytucje i zbiorowości przyczyniają się do zdefiniowania „równości płci” jako kwestii publicznej wymagającej również politycznych rozwiązań. Z kolei instytucjonalne i społeczne rozważania dotyczące kwestii płci przyczyniają się do zdefiniowania „Europy” jako przestrzeni politycznej, w której równość płci ma znaczenie, i „europejskości” jako tożsamości społeczno-politycznej wskazującej „równość płci” jako jedną z wartości. Badanie narracji na temat równości płci ma zasadnicze znaczenie dla badań nad szerszymi procesami politycznymi europeizacji i integracji europejskiej.

Teoria

Od końca lat dziewięćdziesiątych XX wieku konstruktywizm jest dominującą perspektywą w badaniach politologicznych dotyczących Europy oraz procesów integracji europejskiej. Bazując na teoretycznym ujęciu postmodernistycznego konstruktywizmu, w rozprawie badany jest świat społeczny wytwarzany przez powtarzające się praktyki „ucieleśnione” oraz dyskursywne. W świetle perspektywy ontologicznej i epistemologicznej, w rozprawie analizowane są zatem koncepcje pojawiające się w mediach społecznościowych, dotyczące Europy oraz równości płci.

Europa

W rozprawie przyjęta została konstruktywistyczna perspektywa spojrzenia na kwestie związane z Europą i integracją europejską. Po dokonaniu przeglądu podejść badawczych dotyczących Europy i Unii Europejskiej (neofunkcjonalizm, międzyrządowość oraz instytucjonalizm), omówione i podkreślone zostają zalety różnych odłamów tradycji konstruktywistycznej. W pracy wykorzystana zostaje w szczególności postmodernistyczna wersja konstruktywizmu zarysowana przez Diez (1999), która – jak dowodzę – jest najbardziej efektywnym narzędziem do przeprowadzenia podjętych badań. Zgodnie z tą perspektywą Europa zidentyfikowana zostaje jako przedmiot wiedzy wytwarzany na różnych poziomach przez ucieleśnione i dyskursywne akty performatywne. W skali mikro osoby indywidualne, wykorzystując praktyki wytwarzania siebie, reprodukują bądź kontestują swoją wiedzę na temat tego, czym jest Europa. W skali mezo, uwidacznia się zdecydowana konkurencja podmiotów bardziej uprzywilejowanych – polityków oraz grup – skoncentrowanych na wytwarzaniu preferowanych przez siebie definicji pojęcia ‘Europa’. Natomiast w skali makro, nadrzędne dyskursy opisujące Europę ograniczają zasięg wytwarzania podmiotowości mikro i mezo. Warto zaznaczyć jednak, że dominujące narracje mogą być również przekształcane przez działania na niższym poziomie.

Gender i równość płci

Przyjmuję, że gender jest procesem, a nie właściwością osobowości (Connell, 1987). Innymi słowy, gender jest raczej wytwarzane przez nas, ale nie jest tym, co nas stanowi. W dysertacji odwołuję się do performatywności genderowej zgodnie z proponowaną etnometodologią Westa i Zimmermana (1987) oraz do kluczowej pracy Judith Butler (1990). W tym ujęciu gender rozumiane jest jako powtórzenie stylizowanych praktyk cielesnych i dyskursywnych. Tworzą one iluzję naturalnego porządku z towarzyszącym temu podziałem na mężczyzn i kobiety, uznawanych za podmioty genderowe. W kontekście dominującego w europejskim otoczeniu społeczno-politycznym rozróżnienia, genderowe akty performatywne są zatem politycznie nacechowane.

Gender w tym ujęciu nie jest stałym, lecz płynnym pojęciem kształtowanym przez materialne i dyskursywne akty performatywne (Butler, 1990). Należy podkreślić, iż w tej perspektywie „równość płci” jest również płynna za sprawą jej zmiennego i kontestacyjnego charakteru. Jednostki i wspólnoty kształtują sposób realizacji równości płci w praktyce,

rozpowszechniając różne narracje na jej temat (za pomocą Twittera i pozostałych mediów). To z kolei przyczynia się do zdefiniowania gender jako pojęcia oraz mężczyzn i kobiet jako podmiotów. Innymi słowy, jednostki, instytucje oraz grupy uczestniczą wspólnie w procesie genderyzacji „mężczyzn” i „kobiet”, wytwarzając podmioty społeczne.

Media społecznościowe

Pogląd, iż media i polityka są od siebie nawzajem zależne nie jest oczywiście nowy. Wizerunki polityków i instytucji kształtowane są głównie przez przekazy medialne ukazujące ich decyzje oraz działania. Z kolei działalność mediów uzależniona jest od dostępu do informacji politycznych. Obecność mediów społecznościowych zdecydowanie zwiększyła tę zależność i zamazała dotychczasową granicę pomiędzy polityką i rozrywką, przekładając się na zjawisko zwane „fikcjonalizacją polityki” (Wodak, 2009). Co więcej, media społecznościowe zagwarantowały publiczności możliwość natychmiastowego uczestnictwa w spektaklu politycznym, teoretycznie oferując również przestrzeń, w której ich opinie mogą stać się widoczne.

W związku z powyższymi stwierdzeniami oraz w kontekście kluczowych założeń teorii performatywnej (Goffman, 1959; Butler, 1990), w pracy staram się dowieść, że prywatni użytkownicy oraz osoby publiczne publikują polityczne komentarze w mediach społecznościowych w ramach codziennych praktyk wytwarzania siebie, nadając w ten sposób znaczenie kluczowym pojęciom politycznym, do których należą między innymi koncepcje Europy oraz równości płci. Pomimo iż dotyczy to głównie polityków oraz instytucji politycznych, odnosi się również do aktów performatywnych prywatnych użytkowników, które mogą nie wydawać się jako takie aktami politycznymi (Papacharissi, 2015). Dzięki jednostkowym praktykom wytwarzania siebie, podmioty społeczne dają wyraz swojemu politycznemu potencjałowi w życiu codziennym, reprodukując bądź przekształcając społecznie akceptowane reakcje na problemy społeczno-polityczne.

Zaproponowana analiza performatywności politycznej wykracza zatem poza poziom indywidualny, obejmując również analizę kolektywnych aktów performatywnych. Rozprawa odnosi się do mających długoletnią tradycję badań nad ruchami społecznymi (Benford & Snow, 2000) oraz ich roli w procesie europeizacji (Della Porta & Caiani, 2009). Odwołuję się w niej również do wciąż rozwijanych próby teoretyzowania nowych form społecznej mobilizacji, w tym użytkowania mediów społecznościowych, które zostały przedstawione przez Bennetta i Sageberga (2012). Biorąc pod uwagę przywołane publikacje oraz performatywną teorię zgromadzeń

(Gerbaudo, 2012; Butler, 2015), w niniejszej pracy dowodzę, iż powiązane w sieci jednostki mogą wytwarzać przestrzenie politycznej widzialności w mediach społecznościowych, następnie zaanektować je, aby ostatecznie upublicznić polityczne roszczenia.

Metodologia

Zakres badań

Rozprawa wykorzystuje dane zebrane z platformy mikroblogowej Twitter. Nastawiona na zysk korporacja Twitter Inc. jest właścicielem platformy umożliwiającej 330 milionom użytkowników na całym świecie przesyłanie krótkich wiadomości (początkowo 140, obecnie 280 znaków) do mieszanych odbiorców zwanych „*followersami*”. Wiadomości trafiają również do szerszej publiczności dzięki tak zwanym „*hashtagom*”, czyli połączonym konwersacjom na dany temat. Twitter został szeroko zastosowany w trakcie kampanii prezydenckiej w USA w 2008 roku, przyciągając w konsekwencji uwagę badaczy komunikacji politycznej (Wattal et al., 2010). Od tego czasu platforma Twitter niejednokrotnie była przedmiotem analiz. Co istotne, Twitter jest silnie powiązany z pozostałymi komercyjnymi mediami społecznościowymi (w szczególności z YouTube i Facebookiem), ale również mediami tradycyjnymi (Chadwick, 2013). Dlatego też, pomimo pozornie niewielkiego zainteresowania platformą, możemy stwierdzić, iż to właśnie dzięki niej mamy szerszy wgląd w zjawiska społeczno-polityczne.

Materiał badawczy

Część empiryczna badań uwzględnia dane zebrane na przestrzeni jednego roku (01.09.2016–31.08.2017). Przeanalizowano piętnaście funkcjonujących profili instytucjonalnych oraz jeden zawieszony. Składało się na nie osiem profili tworzonych i prowadzonych na szczeblu europejskim oraz osiem profili tworzonych i prowadzonych przez podmioty włoskie. Prześledzono sześć hashtagów, wykorzystując je następnie do przeprowadzenia studiów przypadku (po trzy na szczeblu unijnym i włoskim). Fuchs twierdzi, że media społecznościowe należą do bardzo rozwarstwionych przestrzeni, gdzie dostęp do i bycie widzialnym regulowane jest przez nierówności (2013). Znaczący to tyle, że jeśli podmioty dysponują uprzywilejowaną pozycją w świecie analogowym, zachowują również uprzywilejowaną pozycję w świecie wirtualnym. Z kolei prywatni użytkownicy pozostają niewidzialni aż do chwili, gdy połączą swoje głosy i wspólnie wyeksplikują swoje żądania polityczne (Gerbaudo, 2012; Butler, 2015).

Poszczególne profile wyselekcjonowane zostały dzięki ustaleniom wstępnym i miały reprezentować tzw. „feminizm państwowy” oraz „aktywistyczną politykę” (ruchy kobiet, LGBTI i prorównościowe ruchy mężczyzn). Hashtagi wyselekcjonowane zostały przy zastosowaniu kryteriów relewantności względem tematu rozprawy oraz możliwości dokonania porównania na poziomie krajowym i ponadkrajowym. Ostatecznie na wybraną próbę składają się przykłady z obu poziomów dotyczące: jednej kampanii przeciwko przemocy, jednej oddolnej reakcji na bieżące wydarzenia i jednej kampanii przeciw homofobii. W trakcie dobierania przykładów zastosowano strategię zaczerpniętą z badań komparatystycznych nad polityką, w szczególności w zakresie prób zinterpretowania „Europy” jako politycznej przestrzeni, częściowo przypominającej krajowy twór polityczny (Hix, 1998). Pomimo teoretycznych ograniczeń tego podejścia badawczego, projekt GRACE, w ramach którego powstała rozprawa, zakłada przyjęcie podejścia komparatystycznego.

Metody

Metody wykorzystywane w tym projekcie bazują na Social Media Critical Discourse Studies (SM-CDS) KhosraviNik (2017). Głównym przedmiotem zainteresowania badawczego jest multimodalna analiza tekstów z Twittera. Wzbogacona ona zostaje jednak o komponent etnograficzny. Krytyczna analiza dyskursu w wydaniu Van Leeuwena (2008) i Wodaka (np. Wodak, 2009) służy jako główne narzędzie badawcze, uzupełnia ją analiza metadanych zaczerpniętych z mediów społecznościowych dla wybranych przypadków. Analiza informacji zebranych online została wzbogacona o elementy kontekstualne zaczerpnięte z czternastu wywiadów przeprowadzonych z szesnastoma osobami odpowiedzialnymi za twitterowe konta głównych aktorów badania (dwóch respondentów odmówiło udziału w badaniu). Pozostała część informacji kontekstualnych jest wynikiem bezpośredniej obserwacji Internetu (netnografia), trzech innych wywiadów z osobami znającymi kulisy pracy w Brukseli oraz obserwacji uczestniczącej w dwóch wydarzeniach będących podstawą dwóch studiów przypadku omawianych w rozprawie, tj. pierwszego i drugiego spotkania członków i sympatyków feministycznego ruchu Non una di meno we Włoszech, które odbyły się w Rzymie i Bolonii, ten pierwszy w listopadzie 2016 roku, ten drugi w lutym 2017 roku.

Wyniki: próba oparta na użytkownikach

Użytkownicy pochodzący z obszaru „państwowego feminizmu” zarówno na szczeblu europejskim, jak i narodowym, włoskim, przedstawiają zbieżną wizję tego, czym jest równość płci

i w jaki sposób należy ją osiągnąć. Ich narracje odnoszą się do kategorii „równości płci” rozumianej jako jedna z naczelných wartości europejskich, zakorzenionej w propagowanej przez Unię Europejską koncepcji sprawiedliwości. Równość płci jest definiowana w kategoriach „równości kobiet i mężczyzn”. Jej osiągnięcie jest zazwyczaj przedstawiane jako nie-tak-odległy cel, który możliwy jest do osiągnięcia na rynku pracy dzięki działaniom wyrównującym szanse oraz akcjom afirmatywnym. Można powiedzieć, że ci użytkownicy reprezentują „neoliberalną” wizję równości, podkreślając, że jest to cel, do którego warto dążyć ze względu na jego przełożenie na wzrost gospodarczy.

Z kolei użytkownicy reprezentujący obszar działań na rzecz praw kobiet również ujawniają nakładające się na dwóch poziomach narracje. Większość ich koncepcji i sposobów działania zaczerpnięta została z tradycji radykalnego feminizmu. Można powiedzieć, że równość stanowi coś, co daje się osiągnąć poprzez transformację porządku społecznego, która polegała będzie na rozpoznaniu równego statusu tego, co męskie i tego, co kobiece, co następnie przełoży się na dobro kolektywnego „my”, na który składają się „kobiety”. Nie powinien dziwić fakt, iż postulaty formułowane przez użytkowników pochodzących z narodowego, włoskiego poziomu mają zdecydowanie bardziej radykalny wymiar. Najogólniej rzecz ujmując, ich postulaty oparte są na wartościach i wyraźnie podkreślają znaczenie polityczne równości płci.

Analizy użytkowników będących działaczami na rzecz praw osób LGBTI również wykazują podobne narracje na dwóch poziomach. Ujawnia to negocjowanie krótkoterminowych celów politycznych oraz długoterminowych wizji tego, co „równość” dla osób LGBTI miałyby znaczyć. Krótkoterminowe cele są artykułowane w sposób bardziej klarowny na poziomie narodowym. Długoterminowe wizje w swej istocie na siebie zachodzą, są jednak cokolwiek inaczej prezentowane. Ogólnie rzecz ujmując, wydaje się, że użytkownicy z obu tych poziomów przyjęli narrację, której celem jest poszerzenie rozumienia granic mainstreamu tak, by był bardziej inkluzywny względem mniejszości seksualnych, zamiast dążyć do rewolty mainstreamu. Co istotne, badani użytkownicy wydają się przemawiać z marginesów dyskursu równości genderowej, większość z nich odwołuje się do bliskiego dyskursu „praw mniejszości”.

Męskie ruchy prorównościowe sytuują się na marginesie dyskusji na temat równości płci na obu szczeblach. Wynika to po części z ich koncentracji na zmianie mikropolitycznej poprzez dążenie do zmiany zachowań poszczególnych mężczyzn. O ile tego typu podejście może mieć pewne zalety, uważa się, że wysuwanie mężczyzn w niektórych obszarach równościowego

dyskursu może być niezbędne do przezwyciężenia problemów wymagających bezpośredniego zaangażowania się z ich strony (np. wyeliminowania przemocy na tle płciowym).

Wyniki: próba oparta na analizie hashtagów

Podczas gdy kampanie przeciwko przemocy na szczeblu krajowym są z reguły inspirowane oddolnie, w czasie prowadzenia badań jedyna godna uwagi kampania na szczeblu europejskim przeprowadzona została z inicjatywy samej Komisji Europejskiej. W związku z tym poziom zaangażowania publicznego był znacząco wyższy na szczeblu krajowym. Wykorzystane podczas tych kampanii narracje były również rozbieżne. Na szczeblu europejskim przedstawia się przemoc wobec kobiet jako zjawisko szkodliwe głównie ze względu na skutki uboczne dla gospodarki. Narracja na szczeblu włoskim przedstawiała znacznie bardziej zniuansowane rozumienie zjawiska przemocy wobec kobiet, jako strukturalnego procesu, angażującego wszystkie obszary, którego usunięcie wymaga dogłębnej restrukturyzacji państwa jako systemu oraz innych społecznych aparatów.

Kampanie przeciwko homofobii na obu szczeblach wykorzystują proróżnościowe argumenty odzwierciedlające oficjalne narracje aktywistów LGBTI. Na obu szczeblach najczęściej używane narracje szeroko wykorzystują język praw człowieka/praw mniejszości, język postępu oraz język miłości. Co warte zauważenia, na szczeblu krajowym kampania przeciw homofobii nie była odporna na ataki ze strony przeciwników równości. Podmioty wypowiadające te stwierdzenia uważały, że homofobia nie stanowi problemu, a ustawodawstwo regulujące przemoc wynikającą z homofobii jest szkodliwe dla wolności słowa.

Oddolne reakcje na pojawiające się kwestie polityczne również wykazują podobne tendencje, ale zaangażowanie publiczne jest znacznie wyższe na poziomie krajowym. W studium przypadku mającym za przedmiot europejską kampanię przywołana zostaje decyzja Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, która podtrzymuje prawo pracodawców do zakazania otwartego eksponowania symboli religijnych w miejscu pracy; decyzja mająca oczywiste konsekwencje dla kobiet noszących hidżab. W studium przypadku dotyczącym sytuacji we Włoszech omówiony został głośny przypadek seksizmu w publicznej stacji telewizyjnej RAY Uno. Oba przypadki pokazują to, co Kelsey i Bennett (2014) zdefiniowali jako „opór synoptyczny”, to znaczy opór ze strony „wielu” przeciwko decyzjom „nielicznych”. Jednak ograniczona liczba użytkowników aktywnych w obu przypadkach oraz wyraźnie zaznaczona rola

zinstytucjonalizowanych liderów opinii (tj. Europejskiej Sieci Przeciwko Rasizmowi, włoskiego ruchu feministycznego Non una di meno) pozwalają zakwestionować stwierdzenie, że faktycznie mieliśmy tu do czynienia z protestami „wielu”.

Wnioski

Badania przeprowadzone dla potrzeb pracy pozwalają na następujące wnioski. Użytkownicy zajmujący porównywalne pozycje na obu szczeblach zdają się wykorzystywać zazębiające się narracje dotyczące płci społeczno-kulturowej oraz równości płci. Użytkownicy reprezentujący państwowy feminizm podkreślają równość na rynku pracy i promują neoliberalną wizję równości płci jako mającą swoje przełożenie na wzrost ekonomiczny. Znaczenie tych argumentów jest jednak znacznie bardziej istotne dla użytkowników na szczeblu europejskim niż na szczeblu krajowym. Grupy działające na rzecz praw kobiet są raczej skłonne do posługiwania się narracjami, które podkreślają polityczne znaczenie równości płci i dążą do jej osiągnięcia poprzez zakrojoną na szeroką skalę społeczną transformację. Rzecznicy LGBTI podążają podobnymi ścieżkami, opowiadając się za prawem mniejszości seksualnych do włączenia do mainstreamu poprzez zestaw krótkookresowych inicjatyw legislacyjnych i długofalowych celów o charakterze programowym w większości eksplikowanych poprzez użycie języka postępu, wolności i miłości. Obecność mężczyzn jest niemal niezauważalna w debacie dotyczącej równości płci w Europie, zaś głos opowiadających się za równością grup skupiających mężczyzn niemal niesłyszalny.

Liczne opowieści dotyczące przemocy wobec kobiet różnią się znacząco na szczeblu ponadnarodowym i narodowym. Sterowane ogólnie europejskie narracje przeciw przemocy skupiają się na negatywnych ekonomicznych skutkach przemocy ze względu na płeć. Sterowane oddolnie narracje z poziomu narodowego są znacznie bardziej radykalne i postulują szeroko zakrojoną, obejmującą wszystkie sektory, transformację społeczną. Kampanie przeciw homofobii w znacznym stopniu powielają te schematy, szczególnie w sposobie ujmowania „równości”, omawiając podobne sprawy w tym samym czasie i adaptując podobne ramy oraz toposy. Przypadki spontanicznych reakcji na rozgrywające się zdarzenia o charakterze politycznym także wykazują podobieństwa w dwóch obszarach: niskiego zaangażowania publicznego i znaczącej pozycji instytucjonalnych liderów opinii.

Podsumowując, Twitter okazał się wysoce rozwarstwowanym miejscem pod względem politycznej widoczności. Głosy analizowanych aktorów instytucjonalnych rzeczywiście dominowały w obrębie dyskusji na temat równości płci, pozostały jednak dość marginalne zważywszy na szerszą ekonomię widzialności w mediach społecznościowych. Nawet w kontekście zebranych narracji na temat równości, dyskusje były najczęściej zdominowane przez użytkowników w jakimś stopniu instytucjonalnych. Głosy prywatnych użytkowników były w rzeczy samej obecne, ale ich znaczenie pod względem widoczności i, w konsekwencji, wpływu politycznego można uznać w najlepszym przypadku za dyskusyjne.

Bibliografia

- Benford, R., & Snow, D. (2000). Framing processes and social movements: An overview and assessment. *Annual Review of Sociology*, 26: 611-639. <http://www.jstor.org/stable/223459>
- Bennett, W. L., & Segerberg, A. (2012). The logic of connective action: Digital media and the personalization of contentious politics. *Information, Communication & Society*, 15(5): 739-768. <https://doi.org/10.1080/1369118X.2012.670661>
- Butler, J. (1990). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*. New York: Routledge.
- Butler, J. (2015). *Notes toward a performative theory of assembly*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Chadwick, A. (2017). *The hybrid media system: Politics and power*. Oxford, Oxford University Press.
- Connell, R. W. (1987). *Gender and power: Society, the person and sexual politics*. Sydney: Allen and Unwin.
- Della Porta, D., & Caiani, M. (2009). *Social movements and Europeanization*. Oxford: Oxford University Press.
- Diez, T. (1999). Speaking 'Europe': The politics of integration discourse. *Journal of European Public Policy*, 6(4): 598-613. Retrieved from http://aei.pitt.edu/2256/1/002637_1.pdf
- Fuchs, C. (2013). *Social media: A critical introduction*. London: Sage.
- Gerbaudo, P. (2012). *Tweets and the streets: Social media and contemporary activism*. London: Pluto Press.
- Goffman, E. (1959). *The presentation of the self in everyday life*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

- Hix, S. (1998). The study of the European Union II: The 'new governance' agenda and its rival. *Journal of European public policy*, 5(1): 38-65.
<https://doi.org/10.1080/13501768880000031>
- Kantola, J., & Squires, J. (2012). From state feminism to market feminism? *International Political Science Review*, 33(4): 382-400. <https://doi.org/10.1177/0192512111432513>
- Kelsey, D., & Bennett, L. (2014). Discipline and resistance on social media: Discourse, power and context in the Paul Chambers 'Twitter Joke Trial'. *Discourse, Context & Media*, 3: 37-45.
<https://doi.org/10.1016/j.dcm.2013.12.001>
- KhosraviNik, M. (2017). Social media critical discourse studies (SM-CDS). In J. Flowerdew & J. E. & Richardson (Eds.), *Handbook of critical discourse analysis* (pp. 582-296). London: Routledge.
- Papacharissi, Z. (2015). *Affective publics: Sentiment, technology, and politics*. Oxford: Oxford University Press.
- Van Leeuwen, T. (2008). *Discourse and practice: New tools for critical discourse analysis*. Oxford: Oxford University Press.
- Wattal, S., Schuff, D., Mandviwalla, M., & Williams, C. (2010). Web 2.0 and politics: The 2008 U.S. presidential election and an e-politics research agenda. *Management Information Systems Quarterly*, 34(4): 669-688. https://doi.org/10.81.11.198_8000_1108856362
- West, C., & Zimmerman, D. (1987). Doing gender. *Gender & Society*, 1(2): 125-51.
<http://www.jstor.org/stable/189945>

Tommaso

